

Sygn. akt: III AUa 1343/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Iwona Szybka

Sędziowie: SSA Janina Kacprzak (spr.)

SSA Lucyna Guderska

Protokolant: stażysta Paulina Działońska

po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2013 r. w Łodzi

sprawy **L. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 21 czerwca 2012 r., sygn. akt: VIII U 1299/12;

zmienia zaskarżony wyrok w ten tylko sposób, że przyznaje L. J. prawo do emerytury od dnia 29 listopada 2011 roku.

Sygn. akt: III AUa 1343/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 czerwca 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. z dnia 26 stycznia 2012 roku i w punkcie 1 przyznał L. J. prawo do emerytury począwszy od dnia 6 listopada 2011 roku. W punkcie 2 wyroku zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w Ł. na rzecz L. J. 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Wyrok Sądu Okręgowego zapadł w następującym stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy:

Wnioskodawca L. J., urodzony (...), wniosek o emeryturę złożył w dniu 29 listopada 2011 r. Występując z wnioskiem o emeryturę wnioskodawca nie postawał w zatrudnieniu.

Decyzjami z dnia 28 grudnia 2011 r. i z dnia 17 stycznia 2012 r. ZUS odmówił wnioskodawcy prawa do wcześniejszej emerytury uznając, że nie udokumentował żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 18 stycznia 2012 r. wnioskodawca przedłożył w ZUS-ie nowy dowód w sprawie w postaci świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawionego przez Fabrykę (...) w Ł. w dniu 10 stycznia 2012 r. Okres zatrudnienia w Fabryce (...) od 5 maja 1989 r. do 31 grudnia 1998 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego

o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony organ rentowy uwzględnił wnioskodawcy w stażu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 9 lat, 7 miesięcy i 27 dni.

Ogólny staż ubezpieczeniowy wnioskodawcy na dzień 1 stycznia 1999 r. wyniósł 29 lat, 3 miesiące i 28 dni okresów składkowych i nieskładkowych

Wnioskodawca ma wykształcenie zasadnicze zawodowe. W 1968 r. ukończył naukę w (...) Szkole (...) w zawodzie tokarza.

Prawo jazdy kat. C uprawniające do kierowaniem pojazdem samochodowym o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t, z wyjątkiem autobusu, wnioskodawca posiada od 3 czerwca 1977 r. Od 24 sierpnia 1978 r. posiada kat. C+E uprawniającą do kierowania zespołem pojazdów o dopuszczalnej masie całkowitej co najmniej 18 t i długości co najmniej 12 m złożonego z samochodu ciężarowego i przyczepy lub ciągnika siodłowego i naczepy. Od 10 sierpnia 1981 r. posiada kat. D uprawniającą do kierowania autobusem.

Od 4 września 1975 r. do 26 kwietnia 1988 r. wnioskodawca był zatrudniony w Zakładach (...) w Ł. (późniejsze (...) W S.A.) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

W dniu 2 sierpnia 1974 r. wnioskodawca otrzymał zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności kierowcy pojazdu mechanicznego, zaś od 1 stycznia 1983 r. umowę o pracę dodatkową.

W okresie od 10 sierpnia 1987 r. do 10 września 1987 r. wnioskodawca korzystał z bezpłatnego urlopu okolicznościowego. Wniosek o udzielenie urlopu bezpłatnego wnioskodawca uzasadnił ciężkim wypadkiem jakiemu uległ jego syn. Na podaniu wnioskodawcy z dnia 30 lipca 1987 r. o udzielenie urlopu bezpłatnego Kierownik Działu (...) odnotował, że wnioskuje za udzieleniem mu takiego urlopu z uwagi na zaistniały wypadek syna, nadto okoliczność że autobus, którym wnioskodawca jeździ jest w naprawie.

W Zakładach (...) wnioskodawca rozpoczął pracę na stanowisku kierowcy samochodu Ż..

Od 1977 r., kiedy uzyskał uprawnienia kat. C, wnioskodawca zaczął pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Jeździł S., woził przędzę i bawełnę. Nieraz musiał pomóc w załadunku i rozładunku, za co miał płacone osobno. W takim charakterze pracował do 31 maja 1986 r.

Od 1 czerwca 1986 r. wnioskodawca został zatrudniony jako kierowca autobusu i w tym charakterze pracował do rozwiązania stosunku pracy. Jeździł autobusem marki J. zwanym „ogórkiem”, w którym były miejsca na 48 osoby plus 2. Był to autobus zakładowy, którym wnioskodawca woził do pracy ludzi z Ł., W., O., T.. Wnioskodawca pracował w ten sposób, na trzy zmiany, jednakże miał przerwy w wożeniu ludzi ok. 2 godzinne w trakcie zmiany, jedynie na dziennej zmianie w trakcie przerwy wsiadał na samochód ciężarowy.

(...) W S.A. w Ł. wystawił wnioskodawcy dwa świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych. W pierwszym zaświadczył, że w okresach zatrudnienia od 4 września 1975 r. do 9 sierpnia 1987 r. i od 11 września 1987 r. do 26 kwietnia 1988 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace jako kierowca samochodu ciężarowego i autobusu na stanowisku „kierowcy” wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt. 1 wykazu stanowiącego załącznik nr 4 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego. W drugim zaświadczył, że w okresach zatrudnienia od 4 września 1975 r. do 9 sierpnia 1987 r. i od 11 września 1987 r. do 26 kwietnia 1988 r. wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace „związane z prawidłowym prowadzeniem i bezpośrednią obsługą pojazdu mechanicznego oraz dozór nad prawidłowym rozmieszczeniem i mocowaniem ładunku” na stanowisku „kierowcy autobusu” wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 2 pkt. 4 wykazu stanowiącego załącznik nr 4 do zarządzenia nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego.

W dniu 8 stycznia 1999 r. (...) S.A. skierował do Działu Spraw (...) pismo w sprawie zatrudnienia wnioskodawcy. W piśmie tym zapisano, że wnioskodawca był zatrudniony w Dziale (...) od 4 września 1975 r. do czerwca 1986 r. na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony a od czerwca 1986 r. do dnia 26 kwietnia 1988 r. na stanowisku kierowcy autobusu powyżej 15 miejsc.

W dniu 17 lipca 2012 r. (...) W S.A. wystawił wnioskodawcy świadectwo pracy, w którym zaświadczone, że w okresie zatrudnienia od 4 września 1975 r. do 31 maja 1986 r. wnioskodawca wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, a w okresie od 1 czerwca 1986 r. do dnia 26 kwietnia 1988 r. kierowcy autobusu powyżej 15 miejsc.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe na okoliczność rodzaju i charakteru wykonywanych przez wnioskodawcę czynności, obejmujące analizę złożonej do akt sprawy dokumentacji pracowniczej wnioskodawcy oraz zeznania zgłoszonych świadków, wykazało, że ubezpieczony pracował w warunkach szczególnych na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony w okresie od 3 czerwca 1977 r. (to jest od daty uzyskania uprawnień kat. C) do 31 maja 1986 r. Okres ten w wymiarze 8 lat, 11 i 28 dni, łącznie z uznanym przez organ rentowy okresem 9 lat, 7 miesięcy i 27 dni, daje wnioskodawcy ponad 15-letnim też pracy w warunkach szczególnych uprawniający go do wcześniejszej ze względu na wiek emerytury.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy w oparciu o treść 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.), § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., nr 8, poz. 43 z późn. zm) oraz ocenę materiału dowodowego uznał odwołanie wnioskodawcy za uzasadnione bowiem w jego ocenie ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych w wymiarze co najmniej 15 lat.

Powyższe orzeczenie w całości zaskarżył organ rentowy zarzucając naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (t. jedn. Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227) poprzez niewłaściwe jego zastosowanie i ustalenie prawa do emerytury bez rozwiązania stosunku pracy.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę niniejszego wyroku i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 26.01.2012r. ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy ograniczając się jedynie do argumentacji dotyczącej przesłanki rozwiązania przez ubezpieczonego stosunku pracy, podniósł, że Sąd Okręgowy błędnie ustalił prawo do świadczenia od 6.11.2011 roku, podczas gdy wnioskodawca pozostawał w zatrudnieniu do 28.11.2011 roku.

Na rozprawie w dniu 10 kwietnia 2013 roku pełnomocnik organu rentowego precyzując zakres zaskarżenia, podtrzymał apelację w zakresie dotyczącym jedynie daty przyznanej przez Sąd Okręgowy emerytury podnosząc jak w środku zaskarżenia(protokół rozprawy, płyta CD, 2m16s-2m55s, k-84)

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy - za wyjątkiem okoliczności rozwiązania stosunku pracy - są prawidłowe, a sąd drugiej instancji traktuje te ustalenia jako własne. Sąd Apelacyjny podziela także ocenę materiału dowodowego oraz ocenę prawną Sądu pierwszej instancji dokonaną w kontekście badanej spornej przesłanki 15 lat pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych. Ocena ta spełnia wszystkie kryteria jakie nakłada na Sąd art. 233 § 1 k.p.c., a ponadto nie została zakwestionowana przez organ rentowy w apelacji, który ograniczył zakres zaskarżenia jedynie do daty przyznanej wnioskodawcy emerytury, o której mowa art 184 w zw. z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2004r., Nr 39, poz. 353 ze zm.).

Wprawdzie zauważenia wymaga, że organ rentowy w apelacji zaskarżył wyrok w całości i wniósł o oddalenie odwołania, jednakże zarówno treść uzasadnienia środka zaskarżenia jak i treść zgłoszonych na rozprawie apelacyjnej wniosków i zarzutów pełnomocnika organu rentowego wskazują, że apelujący kwestionuje jedynie datę przyznanego świadczenia, a nie prawo do świadczenia.

W związku z tym zakres kognicji Sądu drugiej instancji stosownie do treści art. 378 § 1 k.p.c., który reguluje przedmiotowe i podmiotowe granice rozpoznania apelacji, jest ograniczony do tej części orzeczenia sądu pierwszej instancji, która została zaskarżona, w granicach zarzutów zawartych we wniesionym środku zaskarżenia, a zatem dotyczy rozstrzygnięcia w zakresie daty początkowej, od której należało przyznać wnioskodawcy prawo do emerytury określonej w art. 184 ust 1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Prawidłowo podnosi organ rentowy, iż ustalona w zaskarżonym wyroku data przyznania wnioskodawcy prawa do emerytury jest błędna, bowiem jednym z warunków uzyskania przedmiotowego świadczenia zgodnie z obowiązującym w dacie wydania decyzji ZUS art. 184 ust 2 w/w ustawy było rozwiązanie stosunku pracy. Tymczasem przyznając wnioskodawcy prawo do świadczenia Sąd Okręgowy, błędnie ustalił, że wnioskodawca w dacie złożenia wniosku nie pozostawał w zatrudnieniu, bowiem z analizy akt sprawy wynika, że ubezpieczony rozwiązał stosunek pracy w dniu 28.11.2011 roku. W związku z tym, wobec bezspornego spełnienia wszystkich pozostałych przesłanek, stosownie do treści art. 100 ust. 1 w zw. z art. 184 ust. 2 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.09.153.1227 j.t.) prawo do emerytury uzyskał z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia prawa do tego świadczenia. tj. w dniu 29 listopada 2011 roku.

Mając powyższe na uwadze, uznając apelację za uzasadnioną, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji .